

Моје пештанске године (17)

- *Szívem...* мораш доћи код нас на чај, молим те, обавезно у недељу поподне, замолићу Вирџинију да те доведе.

Био је то први у низу Естериних пози-ва на чај из тананог порцелана, на шам-пањац у витким чашама и паштету од ђуретине, коју је, први пут сам то видела тада, служила на дугачком тањиру по-суту црвним рибизлама. Имала је око и смисао за лепо жене, која је рођена у благостању мађарског племства. Из Мађарске, коју је те педесет шесте потресала револуција, она је преко уметничких кругова Рима из доба „*dolce vita*“, доспела у друштво калифор-нијских размажених богаташа, да би се после много година лутања и неоства-рених љубави вратила Мађарској, коју је волела и којој је припадала, покуша-вајући да својим шољицама врати стари сјај, да изгланца старе комодне и опет шије сукње од твида. После тог првог, уследили су позиви на отварање разних изложби у пештанским и будимским музејима и галеријама, на предавања из историје уметности, а нарочито о Жолнај порцелану, која је често држала и сама, на промоције књига њених пријатеља за које ја никада нисам чула, на разне коктеле и партије добродош-лице дипломатама, који су били поста-вљени у Будимпешти, па и један невер-оватан позив на опроштајни парти-туниског амбасадора, на који она сама није дошла.

- *I simply forgot, silly me* (Заборавила, баш сам луда) – једноставно је одмахнула руком и предложила да никако не про-пустим изложбу мађарског реалисте Ми-хаља Мункачија на будимској тврђави.

Нико јој ништа није замерао, сви смо је волели. Срести Естер на улици, а њу сам сретала недељом пре подне по ан-тикварицама у улици Фалк Микша, пре него што кренем у своју уобичајену шетњу, био је празник и за очи и за душу. Била је увек срдачна и расположена, а ја сам тих дана толико чезнула за емо-цијом, за људском топлином, за загрљајем пријатеља. Касније бисмо, сви који смо је познавали и у шали себе звали „Естерин клуб фанова“, преприча-вали шта је тога јутра имала на себи и как-ва је шешир носила. Једном сам је ви-дела у шивеном оделу од зелене чоје го-тово мушког кроја, које је њеном витком телу сасвим пристајало и дивно истица-ло зелену боју њених очију. На једном рамену носила је велику лисицу, чије је крзно било већ мало офуцано, пошто је припадало њеној покојној мајци, исто оно са портрета те заиста лепе жене, који је стајао у Естерином салону. Не знам никога другог, осим Естер, ко би могао и смео да и у ловачки зеленој чоји буде радо виђен гост у малим галерија-ма.

- Ја пишем за „*Budapest Sun*“, излази на енглеском, разумећеш, можеш узети бесплатан примерак на рецепцији сва-ког бољег хотела у граду. И обавезно, мораш имати телефонски именик Бу-димпеште на енглеском језику, читај га као књигу, ја сам тако нашла и свога му-жа. (...)

Културно лето на југу Мађарске

КУД „Врбас“ у Сегедину и Десци

У Сегедину је од 9. до 18. јула одржан Међународни фолклорни фестивал, који је и ове године својим избором освојио нове поклонице српских народних игара

За успех ове традиционалне ма-нифестације најзаслужнији су чланови Културно-уметничког друштва „Врбас“ из Србије, пред-

Пред препуном двораном у Сео-ској кући Врбашани су у друштву једног румунског ансамбла извели заиста сјајан програм кога су чини-

вођени уметничким руко-водиоцем Љубомиром-Милетом Вујчином, старим пријатељем Срба у Мађарској, врсним кореографом, који је сарађивао са мно-гим нашим ансамблима.

Врбашани су по трећи пут наступали на овом фестивалу. Своје играчке умеће представили су на разним пунктовима града Сегедина, пре свега на Тргу „Дугонич“. На задовољство заљубљеника у српске народне игре и пе-сме, богатство српског фолклора 12. јула приказана је и у Десци.

КУЛТУРА

ле игре из Димитровграда, Буџака, Гњилана, Босилевградског Крајишта и Ибарског Колашина.

Посебан куриозитет предста-вљао је заједнички наступ чланова КУД-а „Врбаса“ и „Баната“ у Сео-ском дому када су музичку пратњу Врбашанима обезбедили млади дешчански свирци.

Посебно ваља истаћи учешће Културно уметничког друштва „Вр-бас“ у плесној представи „Дожа“. На Сегединским летњим играма Врба-шанима је додељена улога да у представи о сељачком вођи Ђерђу Дожи пред сам крај првог чина оди-грају део кореографије „Димитров-

град“. На Сегединској ле-тњој позорници, поставље-ној пред катедралом, игра-чи из Србије су 16. и 17. јула наступали пред препуним гледалиштем које их је на-градило бројним аплаузи-ма.

Играчи и музичари из Вр-баса у Сегедину су провели незаборавних десет дана током којих су, поред струч-ног рада нашли времена и за дружење. У вечерњим сатима када нису имали наступе и обавезе приређи-вали су забаве и весеља до зоре заједно са играчима из Румуније, Турске, Ита-лије, Бугарске и других зе-маља.

Предраг Мандић